

vládn. nař. čís. 249/25 nevztahuje se na peněžité závazky z pojišťovacích smluv sjednaných generálními representacemi říšskoněmeckých soukromých pojišťoven v bývalém Rakousko-Uhersku. Otázka tato dříve sporná byla rozřešena vládou a sice vydáním vládních nařízení čís. 213/23 a 142/24, jimiž byly pro spory o tyto peněžité závazky vydány zvláštní předpisy o přerušení, ač v době té platilo vládní nařízení čís. 173/21 a po tomto nařízení čís. 236/23. Kdyby bývala vláda kladla říšskoněmecké pojišťovny, jež sjednaly závazky ty svými representacemi v bývalém Rakousko-Uhersku, na roveň právníkům osobám uvedeným v odst. c) § 1 vládn. nař. čís. 173/21 a tím také filiálkám pojišťovacích ústavů, o nichž mluví § 1 nař. čís. 274/24 a hlavně § 1 nař. čís. 249/25, nebyla by vydala zvláštní nařízení o přerušení sporů o peněžité závazky z pojišťovacích smluv sjednaných s říšsko-německými pojišťovnami. Vydáním těchto nařízení čís. 213/23 a 142/24 projevila jasně, že nestotožňuje generální representace těchto pojišťoven s filiálkami pojišťovacích ústavů, o nichž mluví v §u 1 odst. (3) nařízení čís. 249/25. Nelze proto ustanovení tohoto nařízení vztahovati na tento spor, v němž uplatněna jest pohledávka na základě pojišťovací smlouvy sjednané vídeňskou representací říšskoněmecké pojišťovny. Pojišťovací smlouva ze dne 28. dubna 1903 byla sjednána jedině s touto representací, kdežto slovo filiálka není vůbec obsaženo ve smlouvě té. Není proto důvodu pro názor, že representace byla zároveň odbočkou tehdejší německé pojišťovny.

Čís. 7055.

Vznikne-li při exekuci vyklizením místnosti mezi vymáhajícím věřitelem a domnělým podnájemníkem spor o to, zda jde o poměr podnájemní (§ 568 c. ř. s.) či o jiný poměr, jest na vymáhajícím věřiteli, by prokázal, že jde o podnájemníka. Jinak exekuci proti domnělému podnájemníku nelze vykonati. Exekuční soudce jest oprávněn, by, nežli rozhodne o odepření výkonu exekuce, podle §u 55 ex. ř. vyšetřil okolnosti pro to významné. Pouhé placení nájemného pachtýři nebo jeho prostřednictvím nevyklučuje nutně přímého nájemního poměru k pronajímateli.

(Rozh. ze dne 12. května 1927, R I 327/27.)

František J. navrhl, by odepřen byl vymáhající straně výkon exekuce nuceným vyklizením místností, povolený usnesením soudu ze dne 11. prosince 1925, proti manželům Františku a Marii H-ovým, uváděje, že místnosti nejsou najaty manželi H-ovými, nýbrž že on sám jest jich nájemcem. Soud první stolice návrhu vyhověl a poukázal vymáhajícího věřitele s jeho nárokem na vyklizení předmětů na pořad práva. Důvod y: Strana vymáhající k odůvodnění svého tvrzení, že navrhovatel jest podnájemníkem strany povinné, uvedla pouze, že platí činži pachtýři, straně povinné, což tato potvrdila. Poněvadž z pouhého mezi účastníky nesporného fakta, že navrhovatel platí činži straně povinné,

nelze ještě posouditi, zda tu jde o podnájemní poměr mezi navrhovatelem a stranou povinnou, když navrhovatel tvrdí, že je sám nájemcem, a je nutno tento sporný právní poměr provedením důkazů zjistiti, poukazuje soud stranu vymáhající na pořad práva a odpírá jí výkon exekuce ohledně místností obývaných Františkem J-em. Re k u r s n í s o u d zamítl návrh Františka J-a. D ů v o d y: Právoplatným titulem exekucním uloženo manželům H-ovým, by straně vymáhající odevzdali a vyklidili určité místnosti bytové. V řízení exekucním k nucenému vyklizení František J. není ani stranou vymáhající, ani povinným. Nepodal též žaloby podle §u 37 ex. ř. (odpor osoby třetí proti exekuci). Ostatně ve svém návrhu sám udává, že v tomto případě, týkajícím se exekuce vyklizením, nelze použití §u 37 ex. ř.; vždyť předmětem exekuce není sám byt, nýbrž vyklizení bytu (viz rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. května 1922 Rv X 562/22, čís. 1717 sb. n. s.). Návrh, by výkon exekuce »byl odepřen«, čelí k tomu, by exekuce byla zrušena neb odložena. K takovému návrhu však oprávněny jsou toliko strany v exekucním řádu výslovně uvedené. Musí tu býti zákonný důvod k zrušení neb odkladu exekuce. V případě tomto František J. nemůže se odvolati na žádný takový důvod, pročež bylo zamítnouti jeho návrh, by výkon exekuce byl odepřen a vymáhající věřitel poukázán na pořad práva.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stěžovatel zdůrazňuje právem, že jeho návrh není ani návrhem na zastavení ani na odložení exekuce, protože není stranou exekucního řízení, a tvrdí, že má samostatné právo nájemní, překážející exekuci, že neopírá návrh na odepření výkonu exekuce o důvody § 39 ex. ř., nýbrž že jeho návrh mířil jenom na odepření výkonu exekuce, ježto on je osobou třetí, proti níž exekucní titul vykonatelným není. Jest ovšem správně, že podle § 568 c. ř. s. exekucní titul dobytý proti nájemníku působí a je vykonatelný i proti podnájemníku, pokud tomu nevádí přímý jeho poměr k pronajímateli. Ale tímto ustanovením zákon ještě nerozřešil výslovně otázku, jak se má soud zachovati, vznikne-li mezi vymáhajícím věřitelem a domnělým podnájemníkem spor o to, zda jde o poměr podnájemní, připouštějící exekuci podle § 568, či o jiný poměr. Exekuci vyklizovací lze zajisté proti podnájemníku jako odvodci práva nájemníka beze všeho vykonati, není-li v řízení exekucním o tomto poměru sporu. Podle § 55 ex. ř. má navrhovatel prokázati soudu všechny okolnosti, které jsou podstatny pro soudcovské rozhodnutí neb opatření. Odvolává-li se tedy vymáhající věřitel na to, že exekucní titul dobytý proti nájemníku je vykonatelný i proti domnělému podnájemníku, je na něm, vzniknou-li v tom směru rozpory, by to soudu prokázal. Ne-prokáže-li toho, nelze vykonati exekuce proti domnělému podnájemníku, jenž se vyklizení vzpírá, tvrdě, že jest sám nájemníkem. Exekucní soudce jest oprávněn, aby, než rozhodne o tom, zda má výkon odepřít, podle § 55 ex. ř. vyšetřil okolnosti pro to významné. Exekucní soud tedy i zde

právem vyšetřoval, zda jde o poměr podnájemní, po případě bez přímého poměru k pronajímateli, a, když to prokázáno nebylo, právem odepřel výkon exekuce. Stejně by tomu bylo, kdyby si stěžovatel býval stěžoval do postupu výkonného orgánu, který by chtěl provésti exekuci proti němu nepovolenou. To plyne také z bodu 141 instrukce pro výkonné orgány, podle něhož si má výkonný orgán vyžádati poučení soudu, vzepřou-li se při zavádění vydražitele do držby nemovitosti třetí osoby svému vyklizení. To dlužno vztahovati i na vyklizení bytu. Instrukce vychází tu zřejmě ze zásad shora dovozovaných a ponechává tedy soudci exekučnímu, by sám rozhodl o tom, má-li býti výkon exekuce odepřen či exekuce provedena. Vymáhající věřitel v tomto případě neprokázal poměr podnájemní, jakž plyne z odůvodnění usnesení prvního soudu. Proto také právem první soud odepřel výkon exekuce proti stěžovateli, o němž nebylo sporno, že byt obývá. Pouhé placení nájemného pachtýři nebo jeho prostřednictvím nevyklučuje přímého nájemního poměru k pronajímateli, zejména nájmů přímo od něho, a není tedy vezdy takovým konkludentním činem, z něhož by se dalo souditi, že jde o podnájem bez přímého poměru k pronajímateli, který by vyklizovací exekuce nevyklučoval (§ 863 obč. zák.).

Čís. 7056.

Nájemník má právní zájem na tom, by bylo zjištěno, že majiteli domu nepřísluší právo požadovati na něm obstarávání úklidu, požaduje-li to na něm a hrozí-li výpovědí, bude-li to odepřeno.

Ke zvyklostem jest přihlížeti nejen tam, kde se jich zákon výslovně dovolává, nýbrž i tehdy, kdykoliv při výkladu vůle stran dlužno uvážiti všechny okolnosti, ze kterých lze souditi na domnělou vůli stran.

Ze zákona nelze vyvoditi povinnost nájemníka, by obstarával domovní úklid na svůj náklad. Nařídil-li majitel domu povinnost domovního úklidu nově vyhlášeným domovním řádem, jde o pouhý jednostranný projev, jímž nemohla býti nájemní smlouva změněna.

(Rozh. ze dne 12. května 1927, Rv I 88/27.)

Zalobce najal roku 1913 v domě žalovaného v Karlových Varech místnost pro svou chemickou laboratoř. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se nájemník na pronajímateli zjištění, že žalovaný není oprávněn požadovati na žalobci, by obstaral úklid v domě a sice chodby v prvním poschodí a schodů z přízemí do prvního poschodí a to najmě nikoliv v době od 20. do konce toho kterého měsíce aniž 2. a 4. toho kterého měsíce. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.